

The Ballad of Frankie Lee and Judas Priest – Bob Dylan

Vrijdag 21 november 2014 (14:30 - 18.45)

Liedje van het album *John Wesley Harding*, 1967. Al eerder had ik snel een studio projectje hiervoor opgezet in Logic, en al een paar keer geoefend met gitaar en zang. Vandaag het origineel als mp3 geïmporteerd, en geluisterd wat er gebeurd op deze track. Het is erg simpel: zang, akoestische slaggitaar, bas, drums, mondharmonica. Het wordt gespeeld in C, 4/4, 145 bpm; Dylan heeft een capo d'astro op het 5^e fret. Het akkoordenschema is dus C-Em-F-C (elk

precies 1 maat, met grepen G-Bm-C-G op positie V) en dat dan het hele liedje door. Tja, muzikaal gesproken is Dylan niet zo inventief als The Beatles! Maar zijn tekst en dictie is hier gewoon subliem.

Theoretisch zou ik dus 4 maten kunnen opnemen en dan met de repeat dat 50x kunnen herhalen. Nog saaier, dus dat doen we niet. De bas gaan we toch ook zelf inspelen, kan eventueel ook met repeat maar lijkt me ook wat levendiger. De drums zijn lastiger; Ron vragen of inprikkelen met een preset drumcomputer? Kon zo snel geen authentiek-klinkende pre-set vinden, het drumwerk stelt niet veel voor op deze track, 't is vooral 'time keeping'. Hooguit een lichte shuffle-break op de snare tussen een couplet hier en daar. De "Studio Kit" plug-in van Logic klinkt niet onaardig, hoewel eigenlijk nog iets te 'modern'.

Dylan knalt de hele tekst er in één keer doorheen, zonder pauzes tussen de regels van de coupletten. Alleen een mondharmonica solo van 8 maten direct voor het laatste couplet en dan nog één van 16 maten in het coda. *Fade-out* in the laatste maat. Volgens berekening zou dit maat 208 moeten zijn (8 maten intro, 4x4x11 maten voor de coupletten, 8 maten solo, 16 maten coda), maar met 145 bpm en starten op maat 2, zit Dylan's fade-out al op maat 201. Hij versnelt dus kennelijk iets gaandeweg, bij goed luisteren vooral rond maat 32 in het tweede couplet, maar dat ga ik niet doen. Ik vind 145 bpm een lekker relaxed tempo; op 150 bpm komt de fade-out wel in maat 208 uit, maar dan klinkt het iets te gehaast allemaal. Met name vanaf maat 75 valt echter wel op dat Dylan er meer de vaart inzet dan wanneer hij op 145 bpm was blijven hangen. Bij maat 114 loop ik al een hele regel achter. Mijn versie houdt dan wat meer een licht swingend karakter, terwijl Dylan meer vertel-urgentie heeft. Wel doeltreffend!

Recording acoustic guitar, takes #1-11. Martin D28, met oude snaren (Martin M140 .012). Behringer B2 Pro (figure 8) => Channel One (laag-af "on"; compressor -3; makeup gain +10; output gain +2; EQ LMF 250 Hz, -2, EQ MHF 5k5 +2) => RME. Mic ondersteboven opgehangen aan boomstand, waarom weet ik niet, maar gaf vorige keer leuk resultaat; gitaar ca. 20-25 cm van de mic, 15e fret beetje *off-axis*.

- Take #1 (16:36); inschieten op volume en klank. Mic gain: 1400. Slaggitaar met medium plectrum.
- Take #2 (16:40); *ibid*, iets lagere boost op MHF, en *mic gain* iets hoger. Klinkt prima, volume nergens te hoog, maar wel met behoorlijk wat headroom. Absoluut niet bonkig, zou eerder zeggen te weinig laag.
- Take #3 (16:56); complete doorloop.
- Take #4 (17:08); per abuis het input-kanaal veranderd = leeg!
- Take #5 (17:17): afgebroken in maat 140.
- Take #6 (17:23): opgepakt vanaf maat 137 tot en met coda.
- Take #7 (17:30): zonder laag-af filter van de Channel One, helaas met radio en gefluit van Marc er doorheen. Jammer, want ik denk toch dat dit nog iets fraaier klinkt dan met laag-af.
- Takes #8, 9 (18:19): valse starts.
- Take #10 (18:19): compleet als take #7, zonder laag-af filter.
- Take #11 (18:29): compleet als #10.

Vraag me af of *comping* wel nodig is, take #7 lijkt een uitstekende basis, maar goed, dat zal verderop nog wel blijken. Ook nog even snel een *guide vocal* opgenomen, denk ik wel handig voor oriëntatie (kreeg automatisch "Frankie Lee7_#01" als naam).

Zaterdag 22 november 2014 (15:30 – 17:00)

Programming bass guitar.

Gesleuteld aan de baspartij; eerst maar een stukje inkloppen in de "Liverpool bass" track van de Media Library. Dan hebben we ook muzieknotatie. Hierbij kom ik erachter dat ik gisteren toch het verkeerde akkoordenschema heb gebruikt! De F moet een Dm zijn; een subtiel verschil, maar F is inderdaad fout.

Had ik maar even op *ultimate-guitar.com* gekeken! Daar stond het ook met Dm, alleen weer niet dat je dat met de capo op 5^e fret moet spelen (en dat klopt zeker, want je hoort Dylan in de

openingsmaat de barree 'Bm'=Em op positie VII pakken). In ieder geval bast Charlie McCoy vanaf maat 27 een D in dat akkoord, en dat wordt toch lastig met een F majeur. Dus alle takes van gisteren kunnen weg! Jammer, want het klonk wel goed.

Zondag 23 november 2014 (11:15 – 12:45; 17:00 – 18:00; 21:15 – 22:00)

Programming midi-bass track; recording acoustic guitar, takes #12 – 33.

Verder met programmeren van de baspartij. En ook de gitaarpartij weer twee keer compleet ingespeeld met de juiste akkoorden, met de instelling van take #7 van gisteren. Opgelet ook dat de Gamma-matjes weer opgesteld waren, want dat geeft net dat laatste duwtje aan het droge geluid, met name die voor mijn 27" videoscherm.

Recording acoustic guitar. Mic plaatsing, signaalpad en afregeling als gisteren.

- Take #13 (12:24); complete doorloop
- Take #14 (12:40); complete doorloop

Het viel mij op dat het volume van takes #13-14 iets te laag was t.o.v. takes #7-11. Ze zijn wel bruikbaar, maar toch maar overgedaan.

- Takes #15-17 (17:34 – 17:38); valse starts en afgebroken.
- Take #18 (17:39); compleet, met zang, drums, en Klopfeist in feedback.
- Take #19 (17:53); compleet, met zang, drums en Klopfeist in feedback.

Deze take gemaakt voor het compen maar klinkt eigenlijk wel iets relaxter dan take #18 en beter op de tel, zeker in de opening. Als basis gebruiken.

Was uiteindelijk nog niet helemaal blij met de openingsmaten, met name maat 1, daarom geprobeerd dat over te doen. Dat kale droge slaggitaartje moet heel lui klinken en rustig van start gaan; lastig om dat heel relaxed te krijgen.

- Takes #20 – #33 (21:34 – 21:49); maat 2-10, als take #19. Veel valse starts en uit de maat. Eigenlijk voldoet geen enkele take, want die luie 'feel' ontbreekt. Blijf toch maar bij #19.

Maandag 1 december 2014.

De afgelopen week telkens een uurtje zitten sleutelen (in 5 sessies) om de baspartij uit te werken, waarbij ik geprobeerd heb de variaties van Charlie McCoy zo goed mogelijk te benaderen. Charlie is vooral bekend om zijn mondharmonica spel op veel C&W platen, maar heeft op Dylan's platen veel gitaar en bas gespeeld.

Charlie begint met een vrij simpel dalend baslijntje C-B-A-G met een *turn-around* in de laatste halve maat, maar rond maat 27 begint hij er improvisaties doorheen te gooien. Hij blijft wel consequent iedere zangregel op C beginnen, maar gaat dan naar E en daalt dan via D weer naar C terug (de grondtonen van de akkoorden); de improvisatie zit vooral in de laatste maat, met telkens een andere *turn-around*. Kan nu gaan kijken of de slaggitaar hier en daar zou kunnen profiteren van *comping*. Basis is take #19, die zit heel scherp op de tel, maar is op het saaie af zichzelf herhalend. Hier en daar een switch naar take #18 proberen.

Donderdag 4 december 2014 (21:30 – 23:00).

Comping acoustic guitar. Op een aantal maten toch de switch naar take #18 gemaakt.

Zaterdag 6 december 2014 (13:30 – 17:30).

Recording vocal, takes #2 – 33. Hier weer ontdekt hoe eigenaardig (of: hoe “logisch”!) Logic met de take-telling omgaat. Takes #2-9 (14:03 – 14:27) heb ik gebruikt om de instelling van Channel One af te regelen. Daarna begonnen om op take #1 punch-ins op te nemen voor een goed eindresultaat. Toen ik de eerste vijf coupletten gedaan had tot en met take #22, dacht ik dat ik de try-out takes niet meer nodig zou hebben, dus heb ik takes #2-9 uit de Arrange gedeleteerd. Nu begon Logic echter weer opnieuw te tellen, dus bij het 6^e couplet begon ik weer met take #2! Totdat ik bij take “#10” kwam. Die hadden we al, dus toen sprong de telling naar take #23. Erg verwarrend, dat moeten we voortaan maar niet meer doen zo. Dus het punch-in schema zag er na de try-outs chronologisch zo uit:

- Maten 10-90: takes #10-22 (14:33 – 15:04)
- Maten 91-121: nieuwe takes #2-9 (15:49 – 15:56)
- Maten 122-193: takes #23-37 (15:57 – 16:12)
- Try-out van de afregeling was als volgt; deze takes, van meestal 25 seconden, zijn dus later gewist:
 - #2: Mic Gain 32, De-esser “on”, S-reduction -8, output gain 0, compression -10; make up gain +10; Laag-af “on”; Eq “off”. Klinkt OK, maar vrij laag volume, en de de-esser lijkt ook het hoog te beïnvloeden?
 - #3: Mic Gain 38, De-esser “on”, S-reduction -7, output gain 1, compression -9; make up gain +10; Laag-af “on”; Eq “off”.
 - #4: Als take #3, maar nogal “vrij” gezongen, en dan komt het toch iets te stevig door?
 - #5: Mic Gain 37, De-esser “on”, S-reduction -7, output gain 1, compression -9; make up gain +9; Laag-af “on”; Eq “off”. Volume toch weer aan de lage kant!
 - #6-9: Mic Gain 38, verder als take #5.
- Take #10 (14:33); Als take #6, maar met Eq “on”: LMF-/+= 0, MHF=3k4, HMF+/-+=+2.5. Vond de hoge tonen van takes #1-9 wat tegenvallen, dus toch de eq weer aangezet.
- Take #11 (14:36); Als take #10, S-reduction -6. Niet bruikbaar, dus weer gewist, maar hierna wel met deze instelling verder. Ik denk dat een iets te laag volume niet zo erg is; minder vervelend dan vervorming wanneer je de zaak iets te scherp afstelt en iets te dichtbij de mic komt. Digitaal is erg ‘vergevend’ bij iets te laag volume, maar niet bij te hoog.
- Takes #12 – 37 (14:37 – 16:12); Als take #11.
- *Comp* van deze takes, genaamd “Superlux”.

Dinsdag 30 december 2014 (14:30 – 17:45).

Recording vocal, takes #34-35; recording harmonica solo, takes #1-9; Comping.

Instellingen van Channel One als take #11 van 6 december, ook voor de mondharmonica. Dat laatste verbaasde mij wel, want dat ding klinkt vrij hard en scherp, maar hier werkt de compressor van Channel One echt fantastisch, het levert een schitterende sound op, dat heel authentiek klinkt. Ook kwam ik er al snel achter dat *His Bobness* een oude blues truc uithaalt met zijn

mondharmonica. Ik kreeg met mijn C-harmonica gewoon niet dezelfde sound als Dylan. Hij buigt veel noten, wat heel typerend is voor de blues, en dat kan alleen als je lucht aanzuigt. Maar als je dat doet staat je mondharmonica niet meer in dezelfde toonaard als het liedje. Gebruikte Bob een andere grondtoon voor zijn harmonica? Ik begon te vermoeden dat hij wellicht een E (terts) of een F (kwint) gebruikt. En inderdaad, als een stuk in C staat, zoals deze track, dan moet je *blues harp* in F staan. Als je dan de lucht naar binnen zuigt kun je tonen heel fraai buigen en gaat het geheel klinken als een ouderwetse folk-blues! Er zijn vele mooie websites met deze informatie. Aanzuigen op positie 2 (de zgn. "2 draw") levert dan weer de grondtoon C op, waarnaar je telkens terugkeert. Ik heb zeker dertig jaar geen mondharmonica gespeeld, dus het is even wennen, zeker ook omdat je nu het lucht inzuigen en uitblazen min of meer moet "omkeren" ten opzichte van de gespeelde akkoorden, tegen je intuïtie in. Maar het resultaat is verbluffend authentiek (al zeg ik het zelf). En dat met een mondharmonica die zeker óók 30 jaar oud is! Wel een beetje *comp*en maar dat gaat onhoorbaar, en zo heb ik na enkele takes al een resultaat waar ik tevreden mee kan zijn, in ieder geval de eerste solo van 8 maten. Ben ook heel tevreden over take #9 in het coda: in één keer perfect neergezet, hoeft niks meer aan te gebeuren! Ook de zangpartij nog drie keer overgedaan, omdat ik voor sommige frasen nog relatief weinig keus had. Omdat ik deze track inmiddels heb omgenoemd naar 'vocal' gaat dit nu opeens weer vanaf #01 tellen. Eigenlijk klinkt dit toch weer wat spontaner dan de opnames van 6 december, omdat ik daar erg naar Bob heb zitten luisteren en heb geprobeerd zijn frasering en articulatie te emuleren.

Recording vocal:

- Takes #1-3 (14:43 – 15:01); 3x complete doorloop.
- *Comp* van deze takes, genaamd "vocal 20143012", met slechts een paar kleine uitstapjes naar de takes van 6 december.

Recording mouth harp:

- Takes #1-5 (15:24 – 15:31); solo in maten 169-177; take #4 valse start.
- Takes #6-9 (16:14 – 16:22); 16 maten solo in het coda.
- *Comping* takes #1-5.

Woensdag 31 december 2014

Mixing en mastering. Geen details van genoteerd, lastig is deze mix niet. De drums bestaan uit een sample waar niet veel meer aan hoeft te gebeuren, de bas dito (beetje EQ en compressie). De grote vraag is of ik in de drums nog variatie

ga aanbrengen. Was ik wel aan begonnen, maar de repeat staat nu aan vanaf maat 21; Kenny Buttrey speelt wel iets meer met variatie dan ik er nu in heb. Hier en daar zelfs iets van een break! De akoestische gitaar en stem zijn de enige tracks waar nog wat aan te tutten valt naast volume. Voor de vocal de pre-set "Male Creamy Lead Vocal" gebruikt, maar de *Stereo Delay* en *Ensemble* plug-ins eruit gehaald. Toch klinkt Dylan's stem droger, op de een of andere manier blijf ik veel *room ambience* erin houden, misschien de compressor? Verder weinig aan de ruwe takes gedaan, geen *riding-the-faders* of *multing* of dat soort zaken. Geen *Autotuning* ook, het is toch meer zingzeggen dan echt zingen. Het masteren is eveneens vrijwel zonder verdere *trickery* gedaan, alleen een beetje *limiten* om het volume op te peppen.

Zondag 27 december 2015 (15:30 – 17:00)

Recording drums, takes #1-5. Na de drumsessie van "You Can't Do That". De drumkit:

- Basskick 22 inch bass-kick; Hayman 1969
- Ludwig Jazz Festival snare, 14x5
- Avedis Zildjian bekken, 18"

Set-up:

Soundsource	Microphone	Pre-amp	Mixer Channel
Overhead-L	Røde NT55; neutraal	FF ch7	7 OHL
Overhead-R	Røde NT55; neutraal	FF ch8	8 OHR
Snare-top	Sennheiser e904	FF ch9	9 Snr
Basskick	AKG D112	FF ch10	10 Kck
Snare-bottom	Shure SM57	FR ch4	16Tom
Room	Behringer B2 Preo	SPL	6 SPL

FF=Fireface; FR=Focusrite

De sessie gestart met de beide Rodes overhead mics op de stereobar 34 cm uit elkaar als AB-paar (non-coincident), geplaatst achter Ronald, gericht op de snare in het midden. Mike Senior style. Gamma matjes tegen de boekenkast, langs het traphek, en over het archiefkastje.

Behringer op nier geschakeld, ietsje schuin geplaatst op ca. 130 cm van de basskick, en 60 cm voor het archiefkastje. AKG D112 ca. 25 cm van het vel, iets onder het midden.

- Take #1 (15:48): afgebroken in maat 54.
- Take #2 (15:57 – 16:02): afgebroken in maat 162. Mooie rustige openingsmaten.
- Take #3 (16:10 – 16:16): compleet. Mooi: maat 57, **73**, 89, **137**, 145, 157!, 169, 177, 193. I.h.a. een fraaie opname met mooie accenten, zeker vanaf maat 50 veel rust. Daarvoor enkele maten die eruit gecomp'd zouden moeten worden. Ook rond maat 120-140 enkele zwakke momenten. Goede basis.

- Take #4 (16:30 – 16:36): compleet. Opening aarzelend, vanaf maat 35 beter. Mooi: **49, 57, 105**, 137, 145, **165**, 209, maar veel breaks mislukken ook. Kick nogal onregelmatig.
- Take #5 (16:48 – 16:54); met D112 in het gat. Later bedacht: ik had nog kunnen variëren met de *mutual angle* van de mics, of hun onderlinge afstand op de stereobar. Niet gedaan. Mooi: 5, **25**, 41, **45, 65, 89**, 122, **145, 153, 157, 193 e.v.** mooi in sync met laatste harmonica solo.

In het algemeen zijn de stukken waar de kick mooi samen loopt met de bas het mooist (1-je-3), bijv maten 18-34 take #5. Helaas is de kick nogal onregelmatig in alle takes. Na een break verschuift Ronald de beat vaak enige maten naar 2-je-4. Verder goed opletten waar na de zangregel een leuk breekje zit, dat moet eigenlijk het meest opvallen na elk coupletje.

Zondag 22 mei 2016 (22:00 – 0:00)

Ik dacht eerst dat de drumtakes niet echt geweldig gelukt waren, maar een email van Ronald bracht mij ertoe er weer eens goed naar te luisteren. Daarbij ook gelijk wat correcties uitgevoerd aan de mix. De compressors op de gitaar en stem stonden wel erg “hard” afgeregeld. Door dat aan te passen lijkt het nu droger binnen te komen en dat is authentieker. De drums enorm teruggehaald in de mix, daardoor klonken ze toen niet fraai. De overheads via aparte bus, en hierop een preset channelstrip (compressed overheads 01). Dito voor de drums submix (Rock Room Kit). Grappig! Nu moet ik denk ik toch gaan compen want Ronald speelt niet overal even netjes in de maat, en soms kloppen de breaks niet.

Maandag 23 mei 2016 (22:00 – 23:30)

Luisteren naar de drum takes; aantekening per take gemaakt (zie boven).

Dinsdag 24 mei 2016 (22:00 – 23:30)

Comping drums. Alleen de room-mic track gebruikt, zodanig dat die goed in de mix passen. Er zitten helaas ook duidelijk ambiente verschillen tussen de takes, ik heb kennelijk zitten rommelen met de mic opstellingen. Jammer genoeg heb ik dat niet opgeschreven. Daarnaast klinken de snare en hihat ook niet telkens hetzelfde in de laatste takes, ik vermoed dat Ronald daar ook aan heeft zitten stemmen of een andere speelstijl heeft.

Zaterdag 28 mei 2016 (16:30 – 17:30)

Comping drums. Nu hebben we een aardige basis (comp 1), maar er zitten nog storende elementen in. Getracht zoveel mogelijk te sturen op de bass kick, die op de eerste tel en op de “je-drie” zou moeten zitten. De break in maat 74 is slecht, maten 60-80 (take #4) nogal rommelig, break in maat 105 ook niet top.

Zondag 29 mei 2016 (16:30 – 17:30; 22:30 – 23:30)

Comping drums. De basis hier en daar aangepast (comp 2); hier en daar breaks vervangen, meestal naar take #5, die swingt het best op de meeste plekken. Een

steady kick (1-je-3) heb ik daarvoor opgegeven, en eerlijk gezegd klinkt een gewone 1-3 op de kick ook prima. Het meeste loopt nu aardig, zeker in de mix, met de drums ver naar achter gedrukt om ruimte te geven aan de gitaar en bas. Probleem is nog dat de kick ineens lijkt te verdwijnen bij de overschakelingen naar take #3, en er zijn nog een paar momenten waarop het tempo wat gaat schuren (maten 22-23; 60-70; 108-112). Mogelijk op te lossen met flex-timing?

Maandag 30 mei 2016 (21:30 – 22:30)

Comping drums. Comp 3, geprobeerd de zwakke delen qua maatvoering te vervangen. Je gaat steeds meer schakelen tussen takes. Nu veel meer take #3 en #4 erin, ten koste van #5. Even uit balans nog in de maten 17-18, 60-61, 103-105, maar ik denk dat daar niet veel meer aan te doen valt.

Dinsdag 31 mei 2016 (21:00 – 22:00)

Besluit: We gaan Comp 3 gebruiken voor de eindmix. Klinkt eigenlijk prima overall, op enkele plekken na maar die vallen niet echt heel erg op. Geluisterd naar klank verschillen tussen de takes. De overheads verschillen niet erg tussen #4 en #5, maar wel met #3. Aangezien ik me niet kan voorstellen dat ik die nog verplaatst heb denk ik dat het vooral een volume verschil is, en mogelijk ene iets andere speelwijze van Ronald. Vooral de snare komt scherper door in #3 (meer “snaren”!), die is vrij droog in #5.

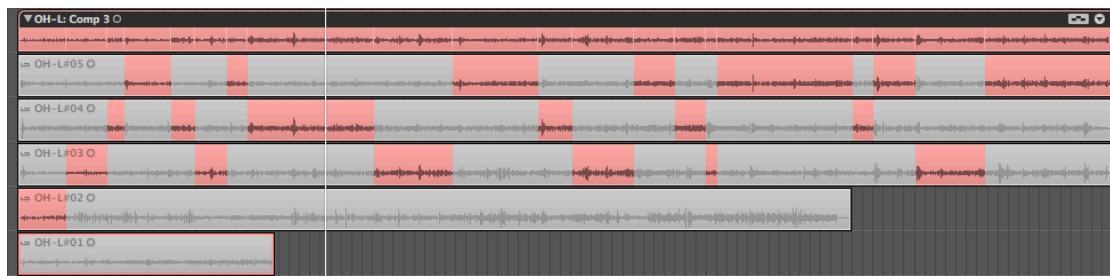

Figure 1 - Ja, ja, het is weer een aardig breiwerkje geworden!

De kick mic klinkt identiek tussen #2 en #3, en tussen #4 en #5, maar onderling verschillen die enorm! Ik vermoed dat voor de laatste takes de mic veel dichters op de beater is geplaatst. Dat klopt dan wel met mijn aantekeningen, de eerste opnames waren met de D112 zo'n 25 cm van het vel, later heb ik 'm denk ik in de ketel geplaatst. Wat een verschil! Takes #4 en #5 veel meer punch en diepte en ook heel weinig overspraak van andere ketels.

De snare mics zijn vrijwel identiek tussen #3, #4, en #5, alleen #2 klinkt iets anders.

In de drums submix valt vooral het verschil in kick sound op (#2, #3 versus #4,#5) en de snare sound, dat soms wat prominenter doorkomt. Ik denk als we alleen de kick weten te corrigeren, we de mix aardig kunnen redden.

Edits gedaan om de comp-overgangen zo gladjes mogelijk te laten verlopen. De overgang in maat 111 blijft een beetje wiebelig, maar goed.

Vervolgens een *stereo sample delay* op de submix bus gezet en met behulp van automatisering op de maten waar Ronald de neiging heeft iets voor de tel uit te lopen telkens zo'n 20-35 ms delay gezet. Een gouden greep! Het drumspel gaat nu heel fraai samenvloeien met de track, van de eerste tot de laatste maat.

Daarom verdwijnen de take-verschillen in klankkleur ook weer een beetje, zeker omdat de drums vrij ver naar achteren kunnen in de mix.

Woensdag 1 juni 2016 (22:30 – 23:30)

Mixing drums. Eerste poging om de take-verschillen in kick sound te

"Four-and-twenty windows, and a woman's face in every one"

verminderen. Comp3 naar een bip-file/nieuw spoor gestuurd, en een tweede track gemaakt. Vervolgens multing van de takes #2, #3 naar de tweede track. Op beide tracks EQ ingeregeld zodat takes #2, #3 iets meer laag krijgen, en takes #4, #5 juist wat meer dip in het gebied rond de 50 Hz. Verder de eerste ca 2 dB harder in de mix zetten dan de laatste. Dit helpt al enorm! Zelfs zonder compressie. Vervolgens beide sporen naar een kick-bus, en die weer door sturen naar de drums bus. Op de kickbus kun je een group preset invoegen voor kicks. Er zijn er 5, en die hebben allemaal voor en tegens. Nog even goed naar luisteren. Sommige hebben een SpaceDesign erbij zitten met een *envelope*, waardoor het boem effect van de kamerruimte enorm afneemt. Had ik dat maar eerder ontdekt! Bij het afluisteren van alleen de

drums blijf je nog wel duidelijk verschillen in het geluid van de kick horen, maar in de mix verdwijnt dat grotendeels, zoals gebruikelijk.

De room mic helemaal niet gebruikt, het klinkt toch al snel erg 'roomy'.

Zaterdag 4 juni 2016 (13:00 – 14:30)

Mixing eindmix. Kleine verschuivinkjes aan de EQ van de bas en de basskick bus, zodat ze goed complementair zijn (bas dippen 3 dB rond 80 Hz, boosten rond 250 Hz, kick precies andersom). EQ van de overheads lichte dip rond het schelle gebied, 1.5 dB op 3.5kHz, en het hoog aftoppen. De drum bus ook wat minder (2.5 dB rond de 2 khz), alles met hele lage Q-waarden. Mijn vocal had een enorme shelving dip van 6 dB boven de 5 kHz, dat nu tot 3 dB beperkt. Verder de compressor wat meer laten werken en de StDelay toch maar wel aangezet. Het verschil is minimaal, maar ik krijg de indruk dat de stem daardoor iets meer gaat blenden. Tenslotte naar de insert op de kick bus geluisterd. Het verschil tussen "hard kick" en "small hall kick" zit 'm vooral rond de 50 Hz, dat in de eerste zo'n 3-5 dB harder doorkomt. En dat hoor je in je eindmix dus heel duidelijk boemen! Dus gekozen voor small hall kick. Het valt mij sowieso op dat de kick van professionele tracks op mijn hifi installatie ook vaak nauwelijks te horen is, dus vandaar deze keus.